

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Tdo/53/2022
Identifikačné číslo spisu:	3518010347
Dátum vydania rozhodnutia:	17.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:3518010347.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Dušana Krč-Šeberu, v trestnej veci obvineného P. S. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 17. mája 2023 v Bratislave, o dovolaní obvineného P. S. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 28. februára 2019, sp. zn. 2To/13/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. S. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zo 4. decembra 2018, sp. zn. 15T/52/2018 bol obvinený P. S. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 odsek 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

- od presne neustáleného obdobia, minimálne od jarných mesiacov 2017 do 3. mája 2018 od nezistenej osoby neoprávnene kupoval psychotropnú látku pervitín (metamfetamín) a omamnú látku konope, ktoré prechovával v mieste bydliska v A. W. A., ul. S. XXX/X, presne neustálené množstvo použil pre vlastnú potrebu a presne nezistené množstvo predal na rôznych miestach v A. W. A. viacerým, najmenej trom osobám, a to T. L., P. T. W. a C. W., a to pervitín za cenu 10,- Eur za jednu dávku, pričom pri domovej prehliadke v rodinnom dome v A. W. A., ul. S. XXX/X vykonanej 3. mája 2018 boli zaistené:
- plastové vrečko s obsahom sušeného rastlinného materiálu zelenej farby o hmotnosti 0,66 g vykazujúceho znaky rastliny rodu konope s prítomnosťou účinnej látky tetrahydrokanabinolu 8 % hmotnostných, ktoré zodpovedá najmenej dvom obvykle jednotlivým dávkam drogy,
- plastové vrečko s obsahom úlomkov sušeného rastlinného materiálu zelenej farby o hmotnosti 95,60 gramu vykazujúceho znaky rastliny rodu konope s prítomnosťou účinnej látky tetrahydrokanabinolu 4,8 % hmotnostných, ktoré zodpovedá najmenej 191 obvykle jednotlivým dávkam drogy,

- zatavená injekčná striekačka s obsahom 0,06 gramov metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky 46,6 % hmotnostných, ktoré množstvo zodpovedá najmenej jednej obvykle jednotlivej dávke drogy, pričom metamfetamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch zaradený do II. skupiny psychotropných látok a rastliny rodu konope sú v zmysle toho istého zákona zaradené do I. skupiny omamných látok.

Za to okresný súd uložil obvinenému podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 1 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a), ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona mu uložil aj ochranný dohľad na jeden rok a podľa § 77 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona taktiež povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody osobne sa hlásiť v určených lehotách u probačného a mediáčného úradníka okresného súdu v mieste svojho pobytu a oznamovať mu potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch obživy a tie aj preukazovať.

Zároveň súd prvého stupňa uložil obvinenému podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou a podľa 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona aj trest prepadnutia vecí:

- digitálna váhy s platovými časťami čiernej farby s výklopným zatváraním s nápisom Varesina caffe,
- digitálnej váhy čiernej farby s odnímateľným krytom z bezfarebného priehľadného plastu,
- drevenej vyrezávanej fajky hnedej farby s plastovým náustkom čiernej farby cca 12 cm dlhej, so spalinami čiernej farby.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podali obvinený a prokurátorka odvolania, ktoré Krajský súd v Trenčíne (ďalej tiež „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 28. februára 2019, sp. zn. 2To/13/2019 podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Proti naposledy uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený P. S. vo svoj prospech, v zákonom stanovenej lehote, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Viliama Paráka, advokáta so sídlom v Novom Meste nad Váhom, Komenského 2700/7, dovolanie, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i), písm. g) Trestného poriadku.

V písomných dôvodoch podaného dovolania obvinený vyjadril názor, že bol odsúdený na základe nezákonných dôkazov, navyše vyhodnotených účelovo a nezákonne, následkom čoho súdy nižšieho stupňa skutok uvedený v obžalobe nesprávne právne posúdili ako zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, hoci správne mal byť kvalifikovaný „len“ podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona, pričom toto nesprávne právne posúdenie súdom prvého stupňa nebolo napravené ani v konaní o riadnom opravnom prostriedku, čo znamená, že bolo realizované v jeho neprospech, a preto svoje dovolanie opiera aj o dovolací dôvod podľa § 374 Trestného poriadku. Obvinený upresnil, že nesprávnosť právnej kvalifikácie vzhľadom na posúdení jeho konania ako spáchaného závažnejším spôsobom, a to na viacerých osobách. Poukázal na to, že z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že sa ku stíhanému skutku v časti nákupu a prechovávaní omamných látok priznal s tým, že tieto látky aj užíval, rovnako priznal, že drogy, ktoré boli zaistné v dome jeho rodičov, boli jeho. Rozhodne však poprel, že by drogy ďalej predával respektíve distribuoval ďalej, ďalším koncovým konzumentom. V podanom dovolaní obvinený ďalej vyjadril názor, že súdy nižšieho stupňa zistený skutok nesprávne právne posúdili, pretože vychádzali z nezákonných dôkazov, a to výpovedí svedkov Q. V. a C. W., ktoré nemohli byť použité ako dôkaz pred súdom a nemohli slúžiť ako podklad pre rozhodnutie súdov nižšieho stupňa o jeho vine a treste, o to z dôvodu, že svedok Q. V. je psychiatrický pacient, ktorému bola obmedzená spôsobilosť na právne úkony, v dôsledku čoho nemôže okrem iného podpisovať zmluvy, trpí chronickou duševnou chorobou, ktorou trpel a bol obmedzený na spôsobilosti na právne úkony v čase, keď bol konzumentom drog, v čase výsluchu pred vznesením obvinenia, v čase výsluchu po

vznesení obvinenia, ako aj pri výpovedi na hlavnom pojednávaní, obdobne tak svedok C. W. je psychiatrickým pacientom, pričom trpí závislosťou na alkohole a závislosťou na psychotropných látkach, okrem toho ako sám uviedol trpí 53% hluchotou, podľa vlastného vyjadrenia od 18-tich rokov fajčil trávu, a to do 37 rokov, mal depresie, úzkosti, od roku 2006 užíval marihuanu asi 2x do mesiaca, užíval ju 5-6 rokov, raz odpadol, potom ju už užíval zriedka, keďže mu nerobí dobre, alkohol užíva, bol 6x na liečení s diagnózou závislosti na alkohole a na psychotropných látkach z dlhodobého užívania marihuany, naposledy bol v roku 2017 od mája do Vianoc v Resocializačnom zariadení B., kde sa liečil zo závislosti na alkohole, pričom sa lieči u psychiatricky MUDr. R., avšak nepravidelne, porušuje liečbu, pije, neužíva predpísané lieky, užíva diazepam. Obvinený ďalej namietal, že odhládnuť od, podľa jeho názoru, zmätočnosti, chaotickosti, rozpornosti a celkovej nevierohodnosti výpovedí oboch svedkov, súd nevykonával v tejto časti žiadne dokazovanie (ani znalecké), týkajúce sa schopnosti oboch svedkov porozumieť poučeniu, vypovedať, zapamätať si prežité skutočnosti a tieto následne pravdivo reprodukovať, v smere všeobecnej, ako aj špecifickej vierohodnosti. Výpovede oboch týchto svedkov preto obvinený hodnotil ako nezákonné a nepoužiteľné ako dôkaz pred súdom nielen pre ich celkovú vierohodnosť, ale najmä pre fakt, že boli realizované v rozpore so zákonnými ustanoveniami Trestného poriadku o výpovedi svedka. Obvinený opätovne vyjadril názor, že súdy nižšieho stupňa ustálený skutok nesprávne právne posúdili, v dôsledku čoho vychádzali z nesprávne určenej trestnej sadzby a následne preto mu uložili nesprávny trest vo výmere 8 rokov, ktorý nemal oporu v zákone. Obvinený tiež vytýkal súdom nižšieho stupňa, že nič z toho, čo na hlavnom pojednávaní odznelo v jeho prospech (t.j. najmä výpoveď svedka T. L., ktorý na hlavnom pojednávaní výslovne poprel kúpu drogy od obvineného), nevzal súd prvého stupňa pri rozhodovaní o vine a treste (a pri posudzovaní a určovaní právnej kvalifikácie skutku) absolútne do úvahy a krajský súd ako súd odvolací sa s takýmto postupom okresného súdu stotožnil, čo spôsobilo nezákonnosť oboch rozhodnutí súdov nižšieho stupňa, pritom skutočnosť, že drogy od obvineného nekupoval, potvrdil svedok T. L. na hlavnom pojednávaní, kde viackrát zotrval na svojej výpovedi pred súdom, pričom uviedol, že táto je pravdivá, no aj napriek tomu súdy nižšieho stupňa vzali do úvahy jeho výpoveď z prípravného konania, čím postupovali v rozpore so zásadou ústnosti, bezprostrednosti a kontradiktórnosti trestného súdneho konania. Na základe vyššie uvedeného dospel dovoľateľ k záveru, že takýmto postupom súdov nižšieho stupňa bol zásadným spôsobom porušený zákon v jeho neprospech z dôvodu, že rozhodnutie je založené na nezákonných dôkazoch a následne aj na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Obvinený ďalej vyjadril názor, že pokiaľ by súdy nižšieho stupňa vzali pri svojom rozhodovaní do úvahy len zákonné dôkazy svedčiace proti nemu (s výnimkou nezákonných výpovedí svedka Q. V. a svedka C. W.), a to najmä výpoveď svedka T. L. prednesenú na hlavnom pojednávaní, spolu s jeho doznáním v časti prechovávaní a zadovážania omamných látok, skutok obsiahnutý v obžalobe by správne právne posúdili ako zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona s trestnou sadzbou od 3 do 10 rokov a nie ako obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na 138 písm. j) Trestného zákona s trestnou sadzbou od 10 do 15 rokov.

V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, že podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vysloví rozsudkom, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 28. februára 2019, sp. zn. 2 To/13/2019 bol porušený zákon v zmysle § 319 Trestného poriadku a v konaní, ktoré mu predchádzalo na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom, sp. zn. 15T/52/2018, a to v neprospech obvineného. Zároveň, aby postupom podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 28. februára 2019, sp. zn. 2 To/13/2019 a rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom zo 4. decembra 2018, sp. zn. 15T/52/2018, vo výroku o vine a treste a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý po stručnej rekapitulácii dovolania, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo uviedol, že s dôvodmi dovolania prezentovanými obvineným sa nestotožnil. Vyjadril názor, že ani skutočnosť spočívajúca v

tom, že svedok sa lieči na paranoidnú schizofréniu ešte neznamená, že konajúci súd nie je oprávnený objektívne vyhodnotiť jeho hodnovernosť, navyše v prípade, keď s usvedčujúcimi výpoveďami korešpondujú aj ďalšie vo veci vykonané dôkazy. K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, namietanému obvineným, prokurátor uviedol, že o nezákonný dôkaz by išlo v prípade, pokiaľ by bol súdom vykonaný spôsobom porušujúcim zákonné ustanovenia upravujúcim jeho vykonanie. Prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu však, podľa názoru prokurátora, nemožno napadnúť spôsob hodnotenia dôkazov súdom, čoho sa dovolateľ domáha, keď poukazuje na vierohodnosť výpovede svedkov, preto týmito dôvodmi obvinený, podľa názoru prokurátora, spomínaný dovolací dôvod, ale ani dovolací dôvod plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenaplnil, keďže napadnuté rozhodnutia sú, podľa názoru prokurátora, založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku, ako aj na správnom použití hmotnoprávnych ustanovení. Doložil, že obvinený, podľa jeho názoru, chápe dovolanie ako ďalší riadny opravný prostriedok, keďže podaným dovolaním namieta predovšetkým zistený skutkový stav a spôsob, akým súdy nižšieho stupňa vyhodnotili vykonané dôkazy v jeho neprospech, avšak mimoriadny opravný prostriedok, ktorým dovolanie nepochybne je, neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi nižšieho stupňa. Vzhľadom na vyššie uvedené prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 377 Trestného poriadku] pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

V prvom rade sa žiada uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávnych väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania, teda k dokazovaniu. Týka sa predovšetkým vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá, teda ich vyhľadávanie a zabezpečovanie, lebo dôkazy zadovážené v

rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou, nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní tých dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci (primerane rozhodnutia najvyššieho súdu napríklad sp. zn. 3Tdo/26/2017, 3Tdo/39/2019, 4Tdo/88/2015).

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať len v takých prípadoch, keď zistene porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedá porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov, tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje (rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke pod číslom 24/2020).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej rozhodovacej praxi však ako podklad pre záver o porušení práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), skúma celkovú spravodlivosť procesu (primerane napríklad rozhodnutia ESLP vo veci Al-Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu z 15. decembra 2011, Schatschaschwili proti Nemecku z 15. decembra 2015, Ibrahim a ďalší proti Spojenému kráľovstvu z 13. septembra 2016, Simeonovi proti Bulharsku z 12. mája 2017, Murtazaliyeva proti Rusku z 18. decembra 2018 a ďalšie). Teda pre záver o porušení článku 6 Dohovoru z pohľadu práva na spravodlivý proces nestačí akékoľvek (nepodstatné, formálne) porušenie zákona pri vykonávaní akéhokoľvek dôkazu, ale musí ísť o porušenie podstatné, závažné, majúce zásadný materiálny dopad na práva obvineného, a to až do takej miery, že spôsobuje nespravodlivosť procesu ako celku.

Obvinený vzhliadol naplnenie vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu [§ 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku] zjednodušene povedané v tom, že svedkovia Q. V. a C. W. sú psychiatrickí pacienti, pričom spôsobilosť svedka Q. V. na právne úkony je rozhodnutím súdu obmedzená, avšak súdy nižšieho stupňa nevykonali žiadne dokazovanie v smere preverenia schopnosti vyššie uvedených svedkov porozumieť poučeniu, vypovedať, zapamätať si prežité skutočnosti a tieto následne reprodukovať. Na podklade uvedených dôvodov dospel obvinený k záveru, že uvedené výpovede sú nezákonné a ako podklad pre rozhodnutie o vine a treste nepoužiteľné.

Podľa § 150 Trestného poriadku ak sú závažné pochybnosti, či nie je u svedka, ktorého výpoveď je pre rozhodnutie obzvlášť dôležitá, podstatne znížená schopnosť správne vnímať alebo vypovedať, možno znalecky vyšetriť aj duševný stav svedka; v takomto prípade je vždy potrebný príkaz súdu, v prípravnom konaní sudcu pre prípravné konanie; vyšetrenie duševného stavu svedka pozorovaním v zdravotníckom ústave nie je prípustné.

Podľa § 2 ods. 2 Trestného poriadku do základných práv a slobôd osôb v prípadoch dovolených zákonom možno zasahovať len v miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu trestného konania, pričom treba rešpektovať dôstojnosť osôb a ich súkromie.

V tejto súvislosti je potrebné v prvom rade uviesť, že ak sú splnené podmienky vyplývajúce z vyššie citovaného ustanovenia § 150 Trestného poriadku (výpoveď svedka je pre rozhodnutie obzvlášť dôležitá, pričom zároveň existujú závažné pochybnosti, či u svedka nie je podstatne znížená schopnosť správne vnímať alebo vypovedať), je povinnosťou či už orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu v zmysle jeho znenia postupovať a vyšetrenie duševného stavu svedka na podklade písomného príkazu súdu alebo sudcu pre prípravné konanie zabezpečiť. Výraz „možno“ (znalecky vyšetriť duševný stav svedka) použitý v citovanom ustanovení (§ 150 Trestného poriadku) znamená, že záver o naplnení podmienok dotknutého ustanovenia a potreby postupovania podľa neho závisí od posúdenia (úvahy) orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu [s tým ale, že záver orgánu činného v trestnom konaní v tom smere, že takéto vyšetrenie nie je potrebné, nie je pre súd záväzný a súd v ďalšom štádiu trestného konania, teda v

konaní pred súdom, môže dospieť k inému záveru a vyšetrovanie duševného stavu svedka nariadiť (primerane rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 127/2012)]. Pokiaľ však príslušný orgán alebo súd dospeje k záveru, že podmienky plynúce z ustanovenia § 150 Trestného zákona sú splnené, musí v jeho v intenciách postupovať a vyšetrovanie duševného stavu svedka zabezpečiť. V opačnom prípade, teda výsluch svedka vykonaný bez preverenia jeho schopnosť správne vnímať alebo vypovedať za takýchto podmienok, bude dôkazom vykonaným v rozpore so zákonom (ustanovením § 150 Trestného poriadku), a teda dôkazom nezákonným a pokiaľ by súd o takýto dôkaz oprel svoje rozhodnutie mohol by tým založiť dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Na strane druhej vyšetrovanie duševného stavu svedka je významným zásahom do jeho základných práv a slobôd, ku ktorému by mali orgány činné v trestnom konaní a súdy pristupovať obozretné, vychádzajúc z § 2 ods. 2 Trestného poriadku len v miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu trestného konania s tým, že je potrebné vždy rešpektovať dôstojnosť osôb a ich súkromie a vychádzajúc z už opakovane spomínaného ustanovenia § 150 Trestného poriadku len v skutočne závažných prípadoch, teda nie v prípadoch akýchkoľvek pochybností o schopnosti svedka správne vnímať alebo vypovedať, ale naopak len za situácie, že existujú pochybnosti závažné a o podstatnom znížení spomínanej schopnosti. Čo znamená, že v prípadoch menej závažných, nepodstatných pochybností a podozrení ohľadom nepodstatného zníženia dotknutej schopnosti svedka, jeho duševný stav nie je možné vyšetriť. V trestnom konaní totiž sú orgány činné v trestnom konaní a súdy povinné rešpektovať práva nielen obvineného, ale aj ostatných subjektov trestného konania, či osôb na trestnom konaní zúčastnených a zabezpečiť, aby naplnenie ich práv bolo vo vzájomnej rovnováhe. Ani právo obvineného na obhajobu nie bezbrehé, bezhraničné, ale aj jeho realizácia musí byť v rovnováhe s právami ostatných osôb zúčastnených na trestnom konaní a v záujme jeho realizácie nie je možné bez dôležitého dôvodu výrazným spôsobom zasahovať do práv a slobôd iných osôb, vrátane svedkov.

Len samotná skutočnosť, že svedkovia Q. V. a C. W. sú psychiatrickí pacienti, že nadužívajú alkohol, či iné omamné alebo psychotropné látky, sama osebe bez ďalšieho, pochybnosti o ich schopnosti správne vnímať alebo vypovedať nevyvoláva.

Z rozhodnutia súdu prvého stupňa, ale aj predloženého spisu plynie, že svedok Q. V. bol vypočutý v prípravnom konaní 19. júna 2018 s tým, že jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní bola prečítaná. Zo zápisnice o tomto úkone plynie, že svedok hneď v úvode svojej výpovede upozornil na skutočnosť, že jeho spôsobilosť na právne úkony je rozhodnutím súdu obmedzená, ktoré aj doložil, pričom spomínané obmedzenie jeho spôsobilosti spočíva v tom, že v prípade zhoršenia jeho zdravotného stavu nemôže rozhodovať o svojej hospitalizácii, o jej čase, mieste a dĺžke, nemôže podpisovať zmluvy, ani vykonávať iné finančné operácie, ktoré by presahovali výšku jeho mesačného príjmu po odrátaní inak nevyhnutných výdavkov.

Skutočnosť, že svedok nemôže rozhodovať o spôsobe riešenia zhoršenia jeho zdravotného stavu, o nakladaní s finančnou hotovosťou nad určitý rámec, sama osebe nijakým spôsobom nevyvoláva pochybnosti o jeho schopnosti správne vnímať, zapamätať si, či reprodukovat' prežité udalosti. Výpoveď obvineného zachytená v zápisnici o tomto úkone nevykazuje na prvý pohľad jasné, zrejme rozpory, nejasnosti, nelogickosti, či iné skutočnosti, ktoré by naznačovali, že svedok nie je schopný správne vnímať, zapamätať si alebo reprodukovat' prežité udalosti, alebo že je pod vplyvom alkoholu, či iných omamných alebo psychotropných látok. Zo zápisnice o tomto úkone nevyplýva ani, že by vypočúvajúci vyšetrovateľ takúto svedkovu nespôsobilosť postrehol a hoci na tomto úkone boli prítomní aj dvaja obhajcovia vrátane obhajcu obvineného, ani oni takýto problém neavizovali.

Z napadnutých rozhodnutí, obsahu spisu, ale ani tvrdení obvineného preto neplynú žiadne také závažné pochybnosti, ktoré by reálne nasvedčovali tomu, že u svedka Q. V. bola podstatne znížená schopnosť správne vnímať alebo vypovedať. Nebol preto dôvod vyšetrovaním jeho duševného stavu zasahovať do jeho základných práv a slobôd a nebol v zásade ani dôvod pochybovať o pravdivosti jeho tvrdení. Preto vyšetrovaním duševného stavu dotknutého svedka k naplneniu dovolacieho dôvodu v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku zjavne nedošlo.

Obdobne tak z napadnutých rozhodnutí, obsahu spisu, ale ani zvukového záznamu výpovede svedka C. W. prednesenej na hlavnom pojednávaní 28. septembra 2018 neplynú žiadne zásadné skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že svedok má akékoľvek problémy porozumieť poučeniu, zapamätať si prežité skutočnosti a tieto následne reprodukovať alebo, že je pod vplyvom alkoholu, či iných omamných alebo psychotropných látok, pričom počas priebehu hlavného pojednávania takéto skutočnosti nenamietal ani obvinený a ani jeho obhajca a neplynú ani zo zápisnice o výpovedi dotknutého svedka (C. W.) z prípravného konania, ktorej sa zúčastnili dvaja obhajcovia vrátane obhajcu obvineného.

Ani u tohto svedka ani najvyšší súd žiaden dôvod pre vyšetrenia jeho duševného stavu, či pre spochybnenie jeho spôsobilosti svedčiť nezistil.

Preto ani vyššie uvedenými námietkami obvinený dovolací dôvodov plynúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ale ani žiaden iný nenaplnil.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie situácia spočívajúca v tom, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiaden trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho/miernejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda, že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu (prímerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/29/2018, 2Tdo/6/2019, 5Tdo/48/2018).

Naposledy citované ustanovenie teda slúži výlučne na nápravu hmotnoprávnych chýb a jeho znenie za bodkočiarkou, vylučuje možnosť úspešne sa domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené, s výnimkou uvedenou v ustanovení § 371 ods. 3 Trestného poriadku.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [prímerane uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 3. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Dovolací súd teda hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, a ktorý je vymedzený v takzvanej skutkovej vete napadnutého rozsudku, zodpovedá znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu, pod ktorú bol napadnutým rozsudkom podradený.

Obvinený bol v úvode označeným rozsudkom okresného súdu uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona.

S takto ustáleným právnym posúdením zisteného skutku sa krajský súd, ako to vyplýva z jeho v úvode

označeného uznesenia, bez výhrad stotožnil.

Obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi sa podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, sa dopustí ten, kto neoprávnene okrem iného kúpi, predá alebo prechováva po akúkoľvek dobu psychotropnú látku a omamnú látku a čin spácha závažnejším spôsobom konania na viacerých osobách, pričom viacerými osobami sa v zmysle ustanovenia § 127 ods. 12 Trestného zákona rozumejú najmenej 3 osoby.

Z obsahu skutku tak, ako ho súd prvého stupňa ustálil a pojal do takzvanej skutkovej vety svojho rozsudku, a s ktorým sa krajský súd bezo zmeny stotožnil, v podstate (zjednodušene povedané) plyní, že obvinený minimálne od jarných mesiacov 2017 do 3. mája 2018 neoprávnene kupoval psychotropnú látku pervitín (metamfetamín) a omamnú látku konope, ktoré prechovával v mieste bydliska, presne neustálené množstvo použil pre vlastnú potrebu a presne nezistené množstvo predal na rôznych miestach v A. W. A. viacerým, najmenej trom osobám, a to T. L., P. T. W. a C. W., a to pervitín za cenu 10,- Eur za jednu dávku, pričom pri domovej prehliadke boli u neho nájdené tak pervitín (metamfetamín), ako aj konope.

Takto ustálený skutok pritom nepochybne znaky vyššie uvedeného trestného činu, zo spáchania ktorého súdy nižšieho stupňa obvineného uznali vinným [podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona], napĺňa.

Námietky, ktorými obvinený napádal zmätočnosť, chaotickosť, rozporuplnosť, nevierohodnosť svedkov (Q. V. a C. W., k zákonnosti výpovedí ktorých sa najvyšší súd vyjadril v rámci vyššie namietaného dovolacieho dôvodu), ktorými vytýkal súdom nižšieho stupňa, že nevzali do úvahy výpovede svedka T. L. a ďalších svedkov prednesené na hlavnom pojednávaní, a ktoré vyzneli v jeho prospech, upozorňoval na svoje priznanie v časti prechovávaní a zadovážania omamných látok, namietal kvalifikovanú skutkovú podstatu s poukazom na nesprávne aplikovanie ustanovenia § 138 písm. j) Trestného zákona, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenapĺňajú, pretože ide o námietky skutkového charakteru, ktoré sú z dovolacieho prieskumu vylúčené, keďže v dovolacom konaní, ako to už bolo niekoľkokrát zopakované, správnosť a úplnosť skutkového stavu, dovolací súd nesmie skúmať a ani meniť, pritom súd prvého stupňa dostatočným, zrozumiteľným a logickým spôsobom, s ktorým sa krajský súd stotožnil, objasnil svoje úvahy vedúce ho k záveru o vine a treste obvineného, a ktoré nie je možné považovať za svojvoľné, či arbitrárne. Uvedenými námietkami sa obvinený v zásade dožadoval „iba“ iného hodnotenia vykonaných dôkazov podľa svojich predstáv, teda v zásade zmeny zisteného skutkového stavu vo svoj prospech, čo však dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku z už vyššie uvedených dôvodov nenapĺňa s tým, že okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia doplnených o argumentáciu krajského súdu [odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (primerane napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/2005, III. ÚS 17/2018)] v zásade dostatočným spôsobom, ktorý nie je možné považovať za svojvoľný, či arbitrárny, uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s obhajobou a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu.

Súdy nižšieho stupňa založili svoj záver o spáchaní horeuvedeného skutku obvineným okrem jeho výpovede aj na výpovediach svedkov T. L., P. T. W., C. W., ako aj výpovedi svedka Q. V., z ktorých vyplýva, že drogy od obvineného opakovane nakupovali [pričom okresný súd vysvetlil (najmä strana 19, odsek 2 jeho rozsudku), prečo neuveril „zmeneným“ výpovediam dotknutých svedkov predneseným na hlavnom pojednávaní (ich výpovede z prípravného konania považoval za jednoznačné, bez vnútorných rozporov s tým, že ich vysvetlenia na hlavnom pojednávaní naopak jasné neboli)]. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov nižšieho stupňa ďalej plyní, že na vyššie spomenuté usvedčujúce výpovede nadväzujú aj prepisy záznamov použitých informačno-technických prostriedkov medzi obvineným a svedkami T.

L., C. W., P. T. W., Q. V., ktorých vierohodnosť nebola žiadnym spôsobom spochybnená rovnako, ako ani zákonnosť ich vykonania, okrem toho rozhodnutie o vine obvineného založili sudy nižšieho stupňa aj na záveroch znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia psychiatrie MUDr. P. W., znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ, odboru prírodovedného skúmania kriminalistickej identifikácie, záveroch znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia traumatológie, chirurgie MUDr. W. V., odbornom vyjadrení Národnej kriminálnej agentúry, národnej protidrogovej jednotky z 29. júna 2018, zápisnici o vykonaní domovej prehliadky z 3. mája 2018, zápisnici o vykonaní prehliadky iných priestorov - osobného motorového vozidla obvineného, pričom sudy nižšieho stupňa zároveň vysvetlili, prečo neuverili obhajobe obvineného poukazujúc na konkrétne skutočnosti rozvedené najmä na strane 20 a 21 rozsudku okresného súdu, s ktorými sa krajský súd stotožnil.

Už len pre úplnosť (v tejto súvislosti) sa žiada ešte uviesť, že pokiaľ obvinený namietal zmätočnosť, chaotickosť, rozpornosť a celkovú nevierohodnosť svedkov Q. V. a C. W., neuviedol zároveň žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by toto jeho tvrdenie opodstatňovali. Sudy nižšieho stupňa, tak ako to už bolo vyššie uvedené, rozviedli, ktorým výpovediam, ktorých svedkov uverili a z akých dôvodov (respektíve prečo neuverili ich zmeneným výpovediam), pričom obvinený, ako to už bolo vyššie naznačené, len vo všeobecnosti inak hodnotil tieto ich výpovede, bez poukázania na konkrétne tvrdenia, či vyjadrenia, ktoré by skutočne zmätočnosť, chaotickosť alebo rozpornosť ich tvrdení aspoň nasvedčovali.

Obdobne tak len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že ani zásady bezprostrednosti a ústnosti súdneho konania plynúce z ustanovení § 2 ods. 18, ods. 19 Trestného poriadku, § 278 ods. 2 Trestného poriadku (ktoré vychádzajú z princípu, že spravodlivé rozhodnutie súdu si vyžaduje, aby súd rozhodoval na podklade bezprostredne pred ním ústne vykonaných dôkazov, pretože len za takejto situácie bude jeho pohľad na vec najobjektívnejší) neznamenať, že súd smie rozhodnúť len na podklade výpovede svedka prednesenej na hlavnom pojednávaní odhládnuť od jeho výpovede učinenej v prípravnom konaní. Ak svedok na hlavnom pojednávaní vypovedá v podstatných rysoch zhodne ako v prípravnom konaní, jeho výpoveď z prípravného konania sa stáva súčasťou jeho výpovede prednesenej na hlavnom pojednávaní. Ak sa však od svojej výpovede z prípravného konania podstatným spôsobom odchyľuje, jeho výpoveď z prípravného konania sa stáva súčasťou jeho výpovede prednesenej na hlavnom pojednávaní za situácie, ak je zápisnica o tejto jeho skoršej výpovedi (z prípravného konania) na návrh niektorej zo strán v konaní (§ 264 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) prečítaná a je potom vecou hodnotenia dôkazov, ktorej z týchto výpovedí (či už z prípravného alebo naopak z hlavného pojednávania) na podklade vysvetlenia rozporov svedkom v kontexte ostatných vo veci vykonaných dôkazov súd uverí (primerane aj rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 53/2009). A vzhľadom na to, že namietaní svedkovia boli vypočutí, či už v prípravnom konaní alebo na hlavnom pojednávaní, za prítomnosti minimálne obhajcu obvineného, ktorý mal možnosť svedkom klásť otázky, nedošlo v prejednávanej veci ani k porušeniu zásady kontradiktórnosti trestného konania.

Preto len samotná skutočnosť, že sudy nižšieho stupňa založili svoje rozhodnutia aj na výpovediach namietaných svedkov z prípravného konania, nepredstavuje postup, ktorý by bol v rozpore so zásadami bezprostrednosti a ústnosti konania.

Vyššie uvedenými skutočnosťami preto obvinený dovolacie dôvody plynúce z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne nenaplnil.

V podanom dovolaní obvinený okrem iného namietal aj nesprávne určenie trestnej sadzby a v dôsledku toho aj uložený trest vo výmere 8 rokov, ktorý podľa názoru dovolateľa nemal oporu v zákone.

V súvislosti s vyššie uvedenými námietkami sa najvyšší súd v prvom rade zaoberal otázkou, či dovolanie obvineného svojím obsahom nesmeruje aj k dovolaciemu dôvodu plynúcemu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, v zmysle ktorého dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany

trestný čin nepripúšťa.

Použitia tohto dovolacieho dôvodu sa dovolateľ v podanom dovolaní síce výslovne nedomáhal, avšak podľa ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu (rozhodnutie publikované v Zbierke pod číslom 120/2012) viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku sa týka (vecného) vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Inak povedané, je úlohou obvineného (kvalifikovane zastúpeného obhajcom), aby v podanom dovolaní vecne špecifikoval konkrétne chyby rozhodnutia prípadne konania, ktoré mu predchádzalo, je však už vecou dovolacieho súdu, aby takto vecne špecifikované konkrétne chyby podradil pod príslušné ustanovenie § 371 Trestného poriadku a posúdil jeho ne/naplnenie.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednáváný trestný čin nepripúšťa.

Citované ustanovenie predstavuje osobitný dovolací dôvod vo vzťahu k ustanoveniu § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku pokrývajúceho vo všeobecnosti chyby spôsobené neprávym použitím hmotnoprávneho ustanovenia. Z tohto dôvodu má vo vzťahu k nemu charakter špeciálneho ustanovenia („lex specialis“).

Jeho použitie prichádza do úvahy „len“ v dvoch základných situáciách, a to v prípade, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, teda pod dolnú alebo nad hornú jej hranicu alebo v prípade, že bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednáváný trestný čin nepripúšťa, pričom jednotlivé druhy trestu sú vymenované v ustanovení § 32 Trestného zákona.

Obvinený bol v prejednávanej veci uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere od 10 do 15 rokov.

Dovolateľovi bol uložený trest odňatia slobody, teda trest takého druhu, ktorý zákon za prejednáváný trestný čin pripúšťa. Zároveň bol dovolateľovi uložený spomínaný trest vo výmere 8 tokov, teda síce pod zákonom stanovenú trestnú sadzbu (v rozmedzí od 10 do 15 rokov), avšak za použitia zmierňovacieho ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona.

Obvinený teda zjavne dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku námietkami uvedenými v podanom dovolaní nenaplnil.

Vzhľadom na to, že obvinený P. S. skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g), písm. i) Trestného poriadku [ale ani podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku], Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Na základe vyššie uvedených dôvodov preto senát najvyššieho súdu jednomyseľne rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.